

Arrest

nr. 291 771 van 12 juli 2023
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. SOENEN
Vaderlandstraat 32
9000 GENT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 3 augustus 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 juni 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 april 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 mei 2023.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. DE PAUW *loco* advocaat B. SOENEN en van attaché E. GUSSÉ, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn in 2004.

De verzoekende partij verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 20 oktober 2020. Op 4 november 2020 dient de verzoekende partij een verzoek om internationale bescherming in.

Op 15 maart 2022 wordt de verzoekende partij gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het Commissariaat-generaal).

Op 29 juni 2022 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van Pashtu origine te zijn. U hangt het soennitische geloof aan. U bent afkomstig van het dorp Karez Kabir behorend tot het district Behsud, gelegen in de provincie Nangarhar. U ging tot de vijfde graad naar school en volgde gedurende twee à drie jaar koranles in de madrassa. Uw vader werkte als bewaker in het leger. Samen met uw ouders, uw jongere broer en zus woonde u in de ouderlijke woonst in Karez Kabir. Uw oudere broer, [B.] (OV nr. xxx), verliet Afghanistan reeds eerder omwille van eigen problemen met de taliban. Hij ontving in 2017 subsidiaire bescherming in België.

Ongeveer negentien dagen voor uw vertrek werd u in de madrassa benaderd door een drietal leden van de taliban, die u samen met enkele andere jongens vroegen om zich bij hen aan te sluiten en jihad te doen tegen de ongelovigen. Vijf dagen later benaderden de taliban u voor de tweede keer in de moskee en vroegen ze u dit opnieuw. U besloot uw moeder hierover in te lichten, waarna zij uw vader belde die op zijn werk verbleef. Uw vader belde hierop naar uw maternale oom, die naar u toe kwam en u meenam naar zijn huis.

Drie dagen nadat uw moeder uw vader opbelde, kwam hij naar huis van zijn werk bij het leger. Daags nadien kwamen de taliban bij u thuis langs en namen ze uw vader mee omdat ze hem als verrader zagen omwille van zijn job voor de overheid. Hierop informeerde uw moeder de dorpsouderen, die op hun beurt de taliban contacteerden. De taliban lieten echter weten dat ze uw vader hadden vermoord in Gholam Dag, waarop de dorpsouderen twee dagen na zijn ontvoering het lichaam van uw vader naar uw huis brachten. Uw vader werd begraven en de volgende nacht kwamen de taliban opnieuw langs bij u thuis. Dit keer vroegen ze uw moeder om u aan hen te geven zodat ze u naar een centrum konden brengen. De taliban zeiden dat de andere jongens immers klaar waren om naar het centrum te gaan. Uw moeder antwoordde dat u niet thuis was en kwam die nacht naar het huis van uw maternale oom om u hierover te berichten. Ze zei dat uw leven in gevaar was en dat uw oom u ergens heen moest sturen. Twee dagen na de begrafenis van uw vader werd u door uw maternale oom naar een autostaanplaats gebracht, van waaruit u richting de stad kon gaan en het land kon verlaten.

U vertrok in oktober 2018 uit Afghanistan. U reisde vervolgens via Iran, Turkije, Griekenland, Macedonië, Servië, Roemenië (waar op 8 oktober 2020 uw vingerafdrukken werden genomen en vanwaar u teruggebracht werd naar Servië), van Servië opnieuw naar Roemenië, en via een aantal onbekende landen tot in België. U kwam tot slot in België aan op 20 oktober 2020. Op 4 november 2020 diende u hier een verzoek om internationale bescherming in, waarbij u verklaarde minderjarig te zijn. De Dienst Voogdij aanvaardde uw geboortedatum als 31 januari 2004. Op 31 januari 2022 is van rechtswege de voogdij over u beëindigd.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u te zullen worden gedood door de taliban omdat ze u gedwongen wilden rekruteren.

Ter staving van uw aanvraag legde u volgende documenten voor: uw originele taskara, de originele taskara van uw broer met Engelse vertaling, een kopie van een brief aan uw broer van de Rode Halve Maan en vertaling ervan, en de originele enveloppes waarmee de documenten u werden toegestuurd. Tot slot legde u ook een origineel certificaat van uw cursus inburgering neer, een origineel diploma van uw cursus Mind-Spring Junior en een origineel document van uw broer van het Rode Kruis. Deze documenten hebben echter geen betrekking op uw persoonlijke asielmotieven en worden daarom niet in overweging genomen.

Op 4 april 2022 ontving het CGVS vanwege uw advocaat opmerkingen op de notities van het persoonlijk onderhoud.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat de Dienst Vreemdelingenzaken heeft geoordeeld dat er in uw hoofde sprake is van bijzondere procedurele noden evenals dat het opportuun is om u bepaalde steunmaatregelen te verlenen om hieraan tegemoet te komen. Meer bepaald blijkt dat u op DVZ als minderjarige prioritair werd gehoord, in het bijzin van uw voogd, door een medewerker van de cel minderjarigen en kwetsbare personen.

Het Commissariaat-generaal is na analyse van het geheel van de elementen in uw administratief dossier echter van oordeel dat er onvoldoende concrete aanwijzingen aanwezig zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofde kan blijken die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt. In dit verband moet er immers op worden gewezen dat u intussen meerderjarig bent en er geen andere bijzondere procedurele noden werden aangebracht of vastgesteld.

Bijgevolg werden er u geen verdere specifieke steunmaatregelen verleend nadat uw verzoek aan het Commissariaat-generaal werd overgemaakt, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier merkt het CGVS op dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Wat betreft uw vrees om door de taliban gedwongen te worden gerekruteerd, dient er vooreerst op gewezen dat uit de beschikbare informatie in het administratief dossier (zie map 'Landeninformatie' en EASO Recruitment by armed groups beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_recruitment.pdf en de EUAA Country Guidance van april 2022 beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) blijkt dat de taliban zelden gebruik maken van gedwongen rekrutering omdat ze voldoende vrijwilligers hebben die zich bij hen willen aansluiten. Rekrutering door de taliban is doorgaans gebaseerd op lokale verankering. Er wordt beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en gemeenschappelijke belangen. Individuele en gedwongen rekrutering zoals door u wordt aangehaald, komt slechts zelden voor. Doorgaans beschikken de taliban immers over voldoende vrijwilligers. Dat een dergelijke rekrutering zou plaatsvinden zonder enige tussenkomst van de lokale vertegenwoordigers is in de tribale Afghaanse samenleving dan ook veeleer ongeloofwaardig. U slaagt er echter niet in in concreto aannemelijk te maken dat uw persoonlijk geval afwijkt van de hiervoor geschetste rekruteringswijze van de taliban.

Om te beginnen stelde u dat de taliban u twee keer benaderden in de madrassa met de vraag om met hen mee te gaan (CGVS, p. 12). De taliban zeiden volgens u dat jongens die de nazira van de koran hadden afgewerkt met hen mee moesten gaan om deel te nemen aan de jihad tegen de ongelovigen (CGVS, p. 13). U verklaarde met name dat de taliban u binnen een paar dagen zouden meenemen naar een centrum (CGVS, p. 14). Gevraagd waar dat centrum zich bevond, antwoordde u dat u dit niet wist, dat de taliban gewoon zeiden dat u voorbereid moest zijn en ze u zouden komen halen om naar dat centrum te brengen (CGVS, p. 14). U stelde verder dat u niet wist waar dat centrum voor diende en wat u daar zou moeten doen (CGVS, p. 14). Dat u niks concreets weet te vertellen over dit centrum, doet reeds de nodige twijfels rijzen omtrent uw bewering dat de taliban gedwongen jongens rekruteerden in uw regio. Bovendien is het niet aannemelijk dat de taliban, zoals u verklaarde, de aankondiging maakten dat u binnen een paar dagen zou worden meegenomen en u vervolgens zomaar terug naar huis lieten gaan. Op die manier zouden de taliban u namelijk de tijd en ruimte hebben gegeven om te vluchten en zichzelf elders in veiligheid te brengen, hetgeen onmogelijk de bedoeling kan geweest zijn van de taliban. Verder gevraagd om welke reden de taliban u precies wilden rekruteren, antwoordde u nietszeggend dat de taliban altijd spreken over jihad, dat u jihad moest doen tegen de mensen van het leger en het land moest vrijmaken (CGVS, p. 14). U verwijst evenwel louter naar de algemene situatie en toont niet aan om welke redenen de taliban u persoonlijk zouden viseren. U verklaarde daarnaast tijdens het persoonlijk onderhoud dat er ook andere jongens werden aangesproken, maar u kon niets vertellen over wat er is gebeurd met die andere jongens (CGVS, p. 14, 18). U gaf dan wel aan dat u drie jongens kende die met de taliban waren meegegaan, doch u kon enkel vermoeden dat ze niet vrijwillig met de taliban zijn meegegaan, zodat u niet in concreto aannemelijk maakt dat er in uw regio van herkomst op collectief niveau door de taliban werd gerekruteerd.

Voorts merkt het Commissariaat-generaal op dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat uw vader daadwerkelijk voor het Afghaanse leger werkzaam was. Uw kennis met betrekking tot zijn functie bij het leger is immers ontoereikend. U verklaarde dat u via foto's van uw vader op zijn werk vernam dat hij bij het leger zat (CGVS, p. 7). Gevraagd welke rang uw vader had en of hij hiervoor een opleiding volgde, moest u het antwoord schuldig blijven (CGVS, p. 7). Evenmin kon u vertellen wat de exacte functie van uw vader was in het leger en of hij mensen onder zich had (CGVS, p. 7). U verklaarde dat hij u daar niks over had gezegd zodat u dit niet aan andere jongens buitenshuis zou vertellen, gezien initieel zelfs de taliban niet op de hoogte waren van zijn job (CGVS, p. 7). Op de vraag welke taken uw vader had, antwoordde u vaagweg dat hij altijd aan het bewaken was als u met hem sprak (CGVS, p. 8). Verder gevraagd wat uw vader nog allemaal vertelde over zijn werk, antwoordde u bijzonder simplistisch als volgt: "Hij zei ons altijd dat hij meestal aan het bewaken is, normaal zou hij ook naar gevechten gaan, maar hij zei altijd tegen ons dat hij aan het bewaken was." (CGVS, p. 8). Deze oppervlakkige verklaringen bieden echter geen enkel duidelijk zicht op het beroep van uw vader. Uw verklaring dat hij u hierover niet inlichtte uit bezorgdheid dat u dit zou rondvertellen kan uw gebrekkige kennis omtrent uw vaders job bij het leger niet verschonen. Immers was u destijds al geen klein kind meer maar een tiener, zodat niet kan worden ingezien waarom uw vader u hieromtrent niets zou toevertrouwd hebben. Het is erg onvoorstelbaar dat uw vader gedurende de periode van zijn tewerkstelling niet méér details onthulde over de eigenlijke invulling van zijn beroep. Bovendien kan van iemand die internationale bescherming vraagt verwacht worden dat hij al het mogelijke doet om informatie en documenten te verzamelen die zijn relaas ondersteunen, in casu bijvoorbeeld via uw moeder en oom met wie u nog contact heeft (CGVS p. 10). Als

gevolg van uw ontoereikende kennis omtrent het beroep van uw vader slaagt er u niet in aannemelijk te maken dat uw vader effectief voor het leger werkzaam was. De onaannemelijkheid van uw beweringen omtrent het profiel van uw vader ondermijnt aldus ook de geloofwaardigheid van uw hieruitvolgende problemen met de taliban.

Voor zover u verwijst naar het verzoek om internationale bescherming eerder ingediend door uw broer als bijkomend asielmotief (CGVS p. 20), dient te worden vermeld dat uw broer gelijkaardige asielmotieven aanhaalde, die echter niet geloofwaardig werden geacht door het CGVS. Het CGVS motiveerde dit bij uw broer als volgt: Vooreerst kunt u niet geloofwaardig maken dat uw vader bij het Afghaanse leger werkte, een van de oorzaken van zijn problemen met de taliban. Zo weet u niets te vertellen over het werk van uw vader bij het Afghaanse leger. U weet niet wat zijn functie was (CGVS, p. 7). U weet ook niet sinds wanneer hij in het leger zat (CGVS, p. 7). Verder weet u ook niet waar zijn werkplaats zou gelegen zijn (CGVS, p. 14). Tot slot moet ook worden vermeld dat u geen enkel document voorlegt die de activiteiten van uw vader bij het leger staven. U verklaart dit door te zeggen dat u geen contact heeft met uw familie (CGVS, p. 19). Eerder in het gehoor gaf u echter aan dat u contact had met hen toen u onderweg was naar België (CGVS, p. 5) en dat uw moeder en vader toen samen waren in Karez Kabir (CGVS, p. 5). Dat u dus geen contact meer zou hebben met uw familie klopt niet. Dat u zo weinig informatie heeft over het werk van uw vader bij Het Afghaanse leger is niet aannemelijk. U bent de oudste zoon van het gezin en u zag uw vader regelmatig. Men mag dus verwachten dat u iets kunt zeggen over zijn carrière bij het leger. Tevens is het zo dat het feit dat uw broer eerder al een verzoek deed om internationale bescherming en een beschermingsstatus verkreeg, niet automatisch betekent dat u ook in aanmerking komt voor een beschermingsstatus. Elk verzoek tot internationale bescherming wordt immers individueel onderzocht en beoordeeld op basis van zijn eigen merites.

Verder zijn uw verklaringen met betrekking tot uw persoonlijke problemen met de taliban niet aannemelijk. Uw verklaringen over uw beweerde problemen met de taliban zijn immers dermate onwaarschijnlijk dat er geen geloof aan kan worden gehecht. U verklaarde tijdens uw persoonlijk onderhoud dat uw vader besloot naar huis te komen van zijn werk nadat uw moeder hem had opgebeld over uw problemen met de taliban (CGVS, p. 12, 13). De volgende dag, zo stelde u, kwamen de taliban langs bij u thuis, waar ze uw vader eerst sloegen en vervolgens meenamen (CGVS, p. 16). Gevraagd of de taliban ook over u spraken, antwoordde u negatief (CGVS, p. 16). Drie dagen later zouden de taliban opnieuw bij u thuis zijn langs geweest, dit keer met de vraag aan uw moeder om u aan hen over te leveren gezien de andere jongens klaar waren om naar het centrum te gaan (CGVS, p. 17). Uw moeder zou hierop hebben geantwoord dat u niet thuis was (CGVS, p. 17). Gevraagd waarom de taliban plots naar u vroegen, antwoordde u dat ze misschien dachten dat u daar altijd was en ze u overdag konden meenemen, in tegenstelling tot uw vader die niet altijd thuis was (CGVS, p. 17). Indien de taliban u effectief wilden vinden, kan echter worden verwacht dat ze reeds tijdens hun eerste bezoek naar u zouden hebben gevraagd, temeer ze u naar eigen zeggen slechts een paar dagen hadden gegeven om klaar te zijn voor het centrum (CGVS, p. 15). Het is weinig waarschijnlijk dat een strategisch actor als de taliban dermate aarzelend zouden optreden indien ze u daadwerkelijk wilden gedwongen rekruteren. Bovendien is het erg onwaarschijnlijk dat de taliban u niet zijn komen zoeken bij uw maternale oom, toen u daar meerdere nachten verbleef (CGVS, p. 16, 19). Als verklaring hiervoor stelde u dat u 's nachts naar het huis van uw oom was gegaan, toen het donker was, en de taliban enkel mensen in de gaten hielden die voor de overheid werkten (CGVS, p. 20). Op grond van voorgaande bewering is het des te onwaarschijnlijker dat de taliban u, als gewone dorpeling zonder overheidsprofiel, persoonlijk zochten om hun rangen te vervoegen. Dergelijke verklaringen doen dan ook verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw beweerde asielmotieven.

Indien u daadwerkelijk specifiek gevisieerd werd door de taliban is het voorts opmerkelijk dat uw familie sinds uw vertrek geen concrete problemen meer heeft gekend. U verklaarde ter zake dat de taliban na uw vertrek een aantal keren naar uw huis kwamen en uw moeder vroegen waar u was, waarop de taliban zeiden dat ze u naar hen moest sturen (CGVS, p. 19). Gevraagd of de taliban geweld gebruikten tegenover uw moeder, antwoordde u dat ze uw moeder niet hadden geslagen en geen geweld tegen haar hadden gebruikt, maar het huis hadden doorzocht en hard op de deur hadden geklopt (CGVS, p. 19). Uit uw verklaringen blijkt nergens dat uw familie nog andere problemen zou hebben gekend sinds uw vertrek, ofschoon zij nog steeds in hetzelfde dorp woonachtig zijn (CGVS, p. 7). Bovendien stelde u dat het thans goed gaat met uw familie (CGVS, p. 7). Op basis van voorgaande maakt u dan ook niet aannemelijk dat de taliban actueel naar u op zoek zouden zijn in uw herkomstregio, hetgeen verder in lijn ligt met de eerdere argumenten die wijzen op een gebrekkige geloofwaardigheid inzake de aan u gerichte bedreigingen.

De documenten die u neerlegt kunnen bovenstaande vaststelling niet ombuigen. Uw taskara en die van uw broer tonen hoogstens jullie nationaliteit en identiteit aan, die hier niet worden betwist door het CGVS. Deze taskara van uw broer heeft trouwens geen betrekking op uw persoonlijk verzoek om internationale bescherming en voegt zodoende niets toe aan uw individuele asielmotieven. Wat betreft de door u neergelegde brief, opgesteld door de Rode Halve Maan op 31 december 2018, na een gesprek met uw

moeder dient vooreerst te worden opgemerkt dat dergelijke handgeschreven brief door eender wie kan zijn opgesteld. Documenten hebben immers slechts een ondersteunende bewijswaarde bij geloofwaardige verklaringen, quod non. Verder blijkt uit de vertaling van de brief dat er enkel vermeld wordt dat uw vader is overleden, doch er wordt niets meegedeeld over de omstandigheden van zijn overlijden, zodat ook dit document uw problemen met de taliban niet kan ondersteunen. U verklaarde zelf dat dit document werd opgesteld door een medewerker die met uw moeder had gesproken (CGVS p. 3). Indien uw vader werkelijk gedood werd door de taliban zoals u beweerde kan dan ook verwacht worden dat uw moeder dit ook zou verklaard hebben, quod non. De enveloppes tenslotte bewijzen slechts dat u post hebt ontvangen uit Afghanistan.

Ten aanzien van de opmerkingen die uw advocaat aan het CGVS overmaakte op 4 april 2022 en waarvan bijlage in het administratief dossier, dient te worden vastgesteld dat deze geen ander licht kunnen werpen op de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming door het CGVS. Immers betreffen deze slechts een verduidelijking bij de schrijfwijze van enkele namen, maar blijken deze geen inhoudelijke wijzigingen noch toevoegingen te omvatten, uitgezonderd het jaartal van uw vertrek.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afgaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, EASO Afghanistan Security Situation Update van september

2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) en de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelt dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien, daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste maanden van 2022. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten, aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front en aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals berm bommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakt. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

In de periode tussen 19 augustus en 31 december 2021 registreerde ACLED het merendeel van de incidenten in de provincies Nangarhar, Kabul, Panjshir en Baghlan. In de periode tussen 1 januari 2022 en 31 maart 2022 was dit in Kabul, Baghlan, Panjshir en Takhar.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateert van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare

informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat nieuwe bronnen zijn verschenen, wiens waarde en objectiviteit dienden beoordeeld te worden. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Afghanistan actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een

situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontczegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op en Afghanistan. Socio-economische situatie. Overzicht bronnen. van mei 2022) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Het optreden van de taliban heeft een impact gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Maar dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van geen of minder belang is. Het gaat dan om factoren, zoals het aflopen van

de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt bovendien niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Dit wordt bevestigd door de EUAA Country Guidance Afghanistan van april 2022, waaruit blijkt dat niet in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen lopen het risico dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. In een enig middel beroept de verzoekende partij zich op de schending van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet uitdrukkelijke motivering bestuurshandelingen), de zorgvuldigheidsverplichting en het redelijkheidsbeginsel.

2.2. De verzoekende partij voert aan dat haar leeftijd een zeer belangrijk element is en uiterst relevant om haar geloofwaardigheid te beoordelen. Haar leeftijd wordt niet betwist. Ze kwam in oktober 2020 aan in België op zestienjarige leeftijd. Ze reisde aldus naar België als minderjarige. Ze vertrok uit Afghanistan op vijftienjarige leeftijd en doorliep de asielprocedure gedeeltelijk als minderjarige. Zowel de reis als de procedure hebben een impact op haar gehad. Ze heeft reeds veel meegemaakt en dit maakt haar zeer kwetsbaar. Ze meent dat met haar kwetsbare profiel onvoldoende rekening werd gehouden tijdens haar asielprocedure. Ze heeft reeds langer dan twee jaar een asielprocedure in België en hiervoor heeft ze steeds in onzekerheid geleefd. Er moet volgens haar rekening worden gehouden met de leeftijd, maturiteit en kwetsbaarheid indien een minderjarige betrokken is. Alle belevenissen waarover ze heeft verteld, hebben plaatsgevonden toen ze ongeveer veertien jaar oud was. Ze stelt dat de commissaris-generaal geenszins rekening houdt met het hoger belang van het kind hetgeen niet alleen procedurele vereisten met zich meebrengt maar ook invloed heeft op de zwaarte van de bewijslast en de medewerkingsplicht. De commissaris-generaal legt de drempel van kennis en detaillering veel te hoog en er werd onvoldoende rekening gehouden met haar kwetsbaar profiel. Ondanks het feit dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing stelt rekening te hebben gehouden met haar jeugdige leeftijd en maturiteit is dit in de praktijk niet zichtbaar noch voelbaar. Ze brengt naar voor dat de commissaris-generaal van oordeel is dat er vele zaken niet aannemelijk zijn in haar relaas. Hij acht haar relaas niet geloofwaardig. De commissaris-generaal lijkt echter te vergeten dat de objectieve elementen dienen door te wegen om de geloofwaardigheid van haar relaas te beoordelen waarna ze een theoretische uiteenzetting geeft over deze elementen. Ze is een laaggeschoolde jongen met beperkte intellectuele vermogens en ze heeft een aanzienlijke bagage. De commissaris-generaal heeft volgens haar te weinig rekening gehouden met haar persoonlijke kenmerken in combinatie met de algemene situatie.

2.3. Ze stelt vervolgens dat de commissaris-generaal haar gedwongen rekrutering door de taliban niet gelooft. Dit zou volgens hem geen gangbare praktijk zijn. Ze wenst er echter op te wijzen dat het zelden gebruik maken van een praktijk geenszins inhoudt dat de praktijk niet gebeurt. Er is wel sprake van een gedwongen rekrutering wanneer er een acute nood is aan manschappen. Dit gebeurt dus wel degelijk en de meeste rekruteringen worden zelfs niet geregistreerd. Bovendien wil ze opmerken dat haar familie reeds in het vizier was van de taliban waardoor ze nog meer ten prooi zou vallen van de rekruteringspraktijken. Ze citeert vervolgens algemene landeninformatie om haar argumentatie te onderbouwen.

2.4. Aangaande de zogenaamde ongeloofwaardigheden en vage elementen in haar asielrelaas meent de commissaris-generaal dat ze niet concreets weet te vertellen, zowel wat betreft de plaats waar de taliban haar naartoe zouden willen nemen als over het beroep van haar vader. Ze kon nochtans vertellen dat de taliban enkel jongens wilden die de nazira van de koran hadden afgewerkt, dat ze voorbereid moest zijn en opgehaald zou worden. Ze legt ook nog een bijkomend schoolrapport voor. Volgens haar is een dergelijke verklaring en detail geloofwaardig. Het is niet onlogisch dat ze niet weet waarnaar ze zou meegekomen worden. Het ligt voor de hand dat de taliban niet vooraf bekend maakt waarnaar ze hun rekruten brengen. Ze is afkomstig uit een andere cultuur. Haar vader besprak nooit zijn functie met haar. Het is algemeen gekend dat Afghanen geen details kennen over het beroep van hun vader of oudere

broers, te meer wanneer het een overheidsfunctie betreft. Ze stelt wel gepoogd te hebben om bewijzen hieromtrent te verzamelen. Ze geeft vervolgens een overzicht van de documenten die de tewerkstelling van haar vader moeten ondersteunen. Ze meent dat hier geen sprake is van ongeloofwaardigheden en ze deed haar best zo duidelijk mogelijk te antwoorden. Hierbij dient te worden opgemerkt dat ze analfabeet is en niet steeds zeer logisch of gestructureerd kan antwoorden maar dat ze het wel poogt. Ze verwijst vervolgens naar algemene landeninformatie die stelt dat analfabetisme en laaggeletterdheid een invloed hebben op de antwoorden van een verzoeker om internationale bescherming. Ze meent dat de commissaris-generaal onvoldoende rekening heeft gehouden met haar profiel. Ze deed haar uiterste best om correct te antwoorden. Dit is geen sinecure voor haar geweest. Er mag niet vergeten worden dat ze slechts enkele maanden lessen heeft gekregen in de madrassa.

2.5. Ze wil er de commissaris-generaal ook op wijzen dat er een toekomstgerichte beoordeling dient te worden gemaakt van haar vrees voor vervolging. Ze voert aan dat ze zich in een kwetsbare positie bevindt omwille van het gegeven dat ze jaren terug, als tiener, Afghanistan heeft verlaten en sedertdien in Westerse landen verbleef. Ze verliet reeds drie jaren geleden het land van herkomst en groeide intussen op tot een jongvolwassene. Ze heeft haar belangrijkste ontwikkelingsjaren in het Westen doorgebracht waardoor ze aldus Westerse waarden en normen heeft overgenomen. Ze spreekt daarnaast al goed Nederlands. Haar klederdracht en haarstijl zijn allerm minst Afghaans maar eerder Westers. Ze zal ogenschijnlijk als Westers worden bestempeld. Dat ze geen concrete elementen aantoonst waaruit zou blijken dat de machtsovername door de taliban een impact heeft op haar nood aan internationale bescherming is dan ook kort door de bocht. Ze zal zeker gepercipieerd worden als Westerse tiener en ze vreest dan ook om onthoofd, gevangengenomen en mishandeld te worden. Dit zijn wel degelijk daden van vervolging. Ze stelt verder dat ze progressieve genderrollen hanteert. Ze voert aan dat er heel wat factoren bestaan die het gedrag van een persoon kunnen beïnvloeden. De invloeden kunnen positief gedrag veroorzaken maar ook voor een zekere kwetsbaarheid zorgen. Hier spreken we dan van risicofactoren, factoren die een bedreiging kunnen vormen voor de ontwikkeling van het individu. Deze risicofactoren worden versterkt met de kwetsbaarheidsfactoren die inherent zijn aan het individu. Ze is nog jong, maakte reeds traumatische gebeurtenissen mee en zag reeds veel agressie en geweld, diende alleen op te groeien in een vreemd Westers land en diende haar belangrijke ontwikkelingsjaren te doorlopen zonder haar gezin en ouders. Dit maakt dat ze een kwetsbaar profiel heeft. Ze zit dus wel degelijk in een precare situatie. Gedurende haar betoog citeert ze uit en verwijst ze naar verschillende rapporten en arresten die aantonen dat verwesterde Afghanen een risico lopen op vervolging bij een eventuele terugkeer.

2.6. De verzoekende partij verwijst naar en citeert uit verschillende rapporten en arresten die een beeld geven van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ze stelt dat er weldegelijk persoonlijke omstandigheden, die haar risico verhogen om slachtoffer te worden van willekeurig geweld, voorhanden zijn. Daarnaast werd Nangarhar onlangs getroffen door een heuse aardbeving wat de situatie in de regio heeft verergerd. Ze wenst er in dit kader ook te wijzen op het feit dat ze Afghanistan als kind verliet en ze een uiterst kwetsbaar profiel heeft. Ze leeft intussen ettelijke jaren in Westerse landen. Haar regio van herkomst, aanwezigheid van ISKP in de regio, het hoge aantal gedocumenteerde incidenten in Nangarhar, de verwoestende aardbeving, in combinatie met de door haar geschetste omstandigheden in het bijzonder haar verblijf in het buitenland, haar jeugdige leeftijd alsook de precare humanitaire economische toestand van de familie in Afghanistan maken op zich persoonlijke omstandigheden uit die het risico verhogen om slachtoffer te worden van willekeurig geweld in haar regio.

2.7. Ze verwijst vervolgens naar verschillende rapporten en arresten die een beeld geven van de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan. Ze wil hiermee aantonen dat het weldegelijk de taliban is die deze situatie heeft veroorzaakt. Ze meent dat dit op zichzelf voldoende is om onder het toepassingsgebied van de subsidiaire bescherming te vallen. Ze voert nog aan dat ze zeer kwetsbaar is en in een precare situatie zit in België en dat haar leven in haar land van herkomst nog meer precair zou zijn en zelfs menonwaardig. Dit zou een schending uitmaken van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: EVRM).

2.8. De verzoekende partij vraagt om de bestreden beslissing genomen door de commissaris-generaal te hervormen, dienvolgens haar de vluchtelingenstatus toe te kennen, minstens in ondergeschikte orde haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en in uiterst ondergeschikte orde de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar de commissaris-generaal met het oog op verder onderzoek.

2.9. Aan het verzoekschrift van de verzoekende partij worden volgende stukken toegevoegd:

- kopie schoolrapport;
- werkkaart van haar vader;
- kopie bankkaart van haar vader.

2.10. Doorheen haar verzoekschrift verwijst de verzoekende partij naar en geeft zij de weblinks van onder meer volgende rapporten en arresten:

- Hataway en Foster, *"The law of refugee status"*, 2014;
- *"Ambtsbericht over Afghanistan door de Nederlandse autoriteiten"* van maart 2022;
- Nansen rapport 2021/11;
- EUAA *"Country Guidance Afghanistan"*, April 2022;
- Focus *"Afghanistan Veiligheidssituatie"* van 5 mei 2022;
- EUAA *"Country Guidance Afghanistan"* van april 2022;
- *"Country Guidance"* over Afghanistan, April 2022;
- *"Afghanistan COI Repository"* voor de periode 1 September 2021 tot 15 Juni 2022 van Asylos;
- Human Rights Watch, *"Taliban 'Vice' Handbook Abusive"*, d.d. 29 oktober 2021;
- Taliban-Ministerie *"Vice and Virtue"*;
- EUAA *"Country Guidance Afghanistan"*, April 2022;
- World Food Program op 04/03/2022;
- UN High Commissioner for Refugees, Filippo Grandi, 17/03/2022;
- *"Time Running Out to Address Afghanistan's Hunger Crisis: Without a Functioning Central Bank, Aid Not Enough"* van 17/03/2022;
- Humanitarian Needs Overview, *"Afghanistan"*, uitgegeven in januari 2022;
- EUAA *"Country Guidance Afghanistan"*, April 2022;
- UNICEF *"Afghanistan Humanitarian Situation Report"* van 1-31 May 2022.

3. De aanvullende nota's

3.1. Op 25 april 2023 dient de commissaris-generaal overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota in waarin hij verwijst naar de volgende rapporten en er de weblinks van vermeldt:

- EUAA, *"COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments"* van 4 november 2022;
- EUAA, *"Country Guidance: Afghanistan"* van januari 2023;
- EUAA, *"Afghanistan Security Situation"* van augustus 2022;
- COI Focus Afghanistan, *"Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022"* van 23 september 2022;
- COI Focus Afghanistan, *"Veiligheidssituatie"* van 5 mei 2022;
- EASO, *"Afghanistan Country Focus"* van januari 2022;
- EUAA, *"Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city"* van augustus 2022;
- EASO, *"Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City"* van augustus 2020;
- EUAA *"Afghanistan: Targeting of individuals"* van augustus 2022.

3.2. Op 3 mei 2023 dient de verzoekende partij een aanvullende nota in waarmee zij de volgende elementen ter kennis wil brengen:

- vertaling stukken 2 en 3;
- documenten van oom werkzaam op de luchthaven;
- kopie van envelop;
- kopie van originele kaarten van haar vader;
- foto's van haar vader in legeruniform;
- aanbevelingsbrief leerkracht OKAN;
- inschrijving lessen Nederlands;
- diploma maatschappelijke oriëntatie;
- diploma CAW Mindspring;
- foto iedereen beroemd;
- aanbevelingsbrief voormalige voogd;
- aanbevelingsbrieven werkgevers;
- loonbrieven van december 2021 tot maart 2023.

Deze documenten werden eveneens neergelegd tijdens de terechtzitting van 4 mei 2023.

3.2.1. De verzoekende partij citeert een arrest van de Raad en stelt dat de betrokken partij werd erkend als vluchteling omwille van een gepercipieerde verwestering en het gevaar dat dit kan betekenen bij een terugkeer, onder meer het feit dat ze op vrij jonge leeftijd Afghanistan verliet, haar jarenlange verblijf en integratie in Europa en haar regio van afkomst in Afghanistan. Het stoort haar dan ook mateloos dat ze gelijkaardige elementen *in concreto* aanreikt, die in de lijn liggen met de risico bepalende omstandigheden die het Commissariaat-generaal zelf vooropstelt maar de commissaris-generaal verder geen afweging *in concreto* maakt met de aangereikte elementen en zich beperkt tot het *copy-pasten* van haar standaardmotivering. Ze voert aan dat ze naar België reisde als 16-jarige wat betekent dat de gebeurtenissen waarvoor ze vluchtte zijn voorgevallen voor die leeftijd, ze op heden meerderjarig is, haar vader werkzaam was bij het Afghaanse leger en om die reden door de taliban werd gevisieerd en vermoord, haar oom eveneens werkzaam was voor de Afghaanse overheid en was tewerkgesteld op de luchthaven en samenwerkte met de Amerikanen, ze drie jaar in België woont, ze de Westerse waarden en normen heeft overgenomen, ze zich op het ogenblik van de belangrijkste periode in haar persoonlijke ontwikkeling in België bevond, haar broer in 2017 een beschermingsstatus kreeg en inmiddels ook de Belgische nationaliteit bezit. Ze stelt een goede kennis van de Nederlandse taal te hebben en met vrucht haar OKAN studies te hebben beëindigd. Sindsdien heeft ze verder nog stappen ondernomen om haar verder bij te schaven en haar te integreren. Ze heeft haar ingeschreven voor Nederlandse lessen, deed ze een cursus maatschappelijke integratie en volgde ze het programma Mind-Spring Junior waarbij ze leerde omgaan met verandering, stress en culturele verschillen en gewoontes. Ze voert aan bij haar broer in Brugge te wonen en dat ze daar haar leven aan het opbouwen is. Ze meent een ijverige jongeman te zijn. Zo deed ze een studentenjob bij V. en is ze op heden werkzaam als interimmedewerker via AGO Jobs & HR bij (...) NV. Uit deze elementen blijkt volgens haar dat ze een enorm netwerk heeft in België. Ze toont aan dat ze in de drie jaar dat ze in België verblijft haar netwerk heeft uitgebouwd door middel van haar integratie. Ze heeft zich volledig ingeburgerd in onze maatschappij. Ze ging naar school, werkt voltijds, woont zelfstandig bij haar broer en heeft ook heel wat Belgische vrienden. Uit de vele getuigenissen kan volgens haar blijken dat ze zich de Westerse waarden en normen eigen heeft gemaakt. Bij een terugkeer naar Afghanistan zou ze omwille hiervan een gegronde vrees voor vervolging hebben.

3.2.2. De verzoekende partij voert in het verzoekschrift ook nog verdere landeninformatie toe waarmee ze een actualisatie wil geven van de humanitaire, socio-economische en veiligheidssituatie in Afghanistan en haar gebied van herkomst.

3.2.3. De verzoekende partij verwijst onder meer naar en geeft de weblinks van de volgende rapporten en nieuwsartikelen:

- Regional Overview: “*South Asia and Afghanistan*”, 17-23 September 2022;
- Regional Overview: “*South Asia and Afghanistan*”, 12-18 November 2022;
- Regional Overview: “*South Asia and Afghanistan*”, 19-25 November 2022;
- Regional Overview: “*South Asia and Afghanistan*”, 26 November 2022 – 2 december 2022;
- Overview: “*South Asia and Afghanistan*”, 10-16 September 2022;
- “*South Asia and Afghanistan*”, 13 August-9 September 2022;
- Regional Overview: “*South Asia and Afghanistan*”, 24-30 September 2022;
- ASYLOS: “*COI Repository: 21/09/2021-28/09/2022*”, 06/10/2022;
- Humanitarian response plan Afghanistan, “*Humanitarian programme cycle 2022.*”, issued January 2022.
- Human Rights Watch, “*Afghanistan: Taliban’s Catastrophic Year of Rule: Denial of Women’s Rights, Media Crackdown, and Retaliatory Killings Amid Mass Hunger*”, 11/08/2022;
- Human Rights Watch, “*Economic Causes of Afghanistan’s Humanitarian Crisis: Questions and Answers on Sanctions and Banking Restrictions on the Taliban*”, 04/08/2022;
- United States Institution of Peace, “*A Year into Taliban Rule, Afghans Face Spiraling Economic, Humanitarian Crises*”, 17/08/2022;
- UNHCR “*Funding Update*” 2022.

3.3. Tijdens de terechtzitting van 4 mei 2023 legt de verzoekende partij de volgende stukken neer:

- originele foto’s;
- originele kaarten;
- originele taskara;
- enveloppen waarmee deze documenten werden verstuurd.

4. Voorafgaand

4.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekers daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.2. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald.

De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming.

Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing

inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

5.1. De verzoekende partij voert in het verzoekschrift en de aanvullende nota aan dat ze niet kan terugkeren naar Afghanistan wegens een (toegeschreven) verwestering. Ze stelt hiervoor dat ze (i) als zestienjarige naar België reisde en al drie jaar in België woont, (ii) haar ontwikkelingsjaren in het Westen heeft doorgebracht, (iii) de Westerse waarden en normen heeft overgenomen, (iv) Nederlands spreekt en nog verdere Nederlandse lessen volgt, (v) progressieve genderrollen hanteert, (vi) haar klederdracht en haarstijl allerm minst Afghaans zijn, (vii) heeft gewerkt in België, (viii) in België naar school is gegaan en (ix) een cursus maatschappelijke integratie en Mind-Spring Junior heeft gevolgd in België. Ze voegt tevens verschillende documenten toe om deze verklaringen te onderbouwen.

5.2. Voor zover de verzoekende partij met deze elementen wil aantonen dat ze verwesterd is of als verwesterd zal worden beschouwd bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan, kan hier het volgende over worden gesteld.

Om het risico op vervolging beter te kunnen inschatten, acht de Raad het verder van belang vooreerst zicht te krijgen op de huidige ‘geldende normen’ in de Afghaanse samenleving voor personen met verzoekers profiel en het handhavingsbeleid ervan.

Op basis van de objectieve landeninformatie, die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld, kan volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO *Afghanistan Country Focus* januari 2022, p. 25 e.v.). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de Islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de Islamitische waarden. Om de interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de *de-facto*-regering opnieuw het ‘Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice’ (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht. (EASO *Afghanistan Country Focus*, januari 2022, p. 25 e.v.).

Hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, heeft de *de-facto*-talibanregering, evenals de provinciale *de-facto*-regeringen, wel reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA *Afghanistan security situation* augustus 2022, p. 29-31 en EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 41 ev.).

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van “wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing”, waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA “*Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022*”, p. 17).

Er bestaan hierbij lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 45-48). Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels uitgebreider dan was voorzien door het de-facto-ministerie in Kabul. Dit gebeurt onder meer in de provincies Takhar en Badakhshan waar het de-facto-ministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, “*Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban’s second Emirate*”, van 15 juni 2022 in EUAA “*Afghanistan security situation*” augustus 2022, p. 30).

In het bijzonder wat betreft “zina”– d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijkse seksuele betrekkingen en kan tevens worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 35, 87-88 en 95-96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, “*Taliban’s impact on the population*”, juni 2022, p. 23-24). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie (“Ministry of Communications and Information Technology”) wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma’s met “immorele inhoud” te beperken. (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 44). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan – *taliban’s impact on the population*, June 2022, p. 23 waarnaar wordt verwezen in de EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*)

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De hoogste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de ethische overtuigingen en de manier van denken van personen die naar het Westen gaan in gedrang kunnen komen en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de Islam en het Islamitische systeem te verzinnen om asiel te bekomen (voetnoot 476, TOLONews, “*Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada*”, 8 December 2021 in EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en waarvan wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijten. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 50-51). Desalniettemin hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 53-55). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat

terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun 'oorspronkelijke status', zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA "*Afghanistan targeting of individuals*", p. 55).

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA "*Afghanistan targeting of individuals*", p. 51). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen (EUAA "*Guidance Note*" van april 2022 die verwijst naar de EASO COI query "*Afghan nationals perceived as 'Westernised'*", 2 september 2020 met link naar het onderzoek van F. Stahlmann).

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

(i) personen "die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden", dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;

(ii) personen die "verwesterd" zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-moslim, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in Westerse landen. Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal daadwerkelijk verwesterd zijn. Er dient sprake te zijn van kenmerken of overtuigingen die dermate fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit van een verzoeker dat niet mag worden gevraagd dat hij deze opgeeft (HvJ 5 september 2012, in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, Bondsrepubliek Duitsland tegen Y en Z, punten 70-71). Evenmin zal elke Afghaan die terugkeert uit Europa een verwestering worden toegedicht omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) van 28 juni 2011, par. 275, en wat het EHRM daarin heeft overwogen over de mogelijkheid "*to play the game*". Het komt aan verzoeker toe *in concreto* aan te tonen dat hij daadwerkelijk is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd.

Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risico-analyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van "*zina*" kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA waarnaar de verwerende partij in haar aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA, "*Country guidance: Afghanistan*" januari 2023, p. 21 en 72-79).

5.3. Uit het rechtsplegingsdossier blijkt dat de verzoekende partij geboren is op (... januari 2004 en op heden dus negentien jaar oud is. Ze kwam aan in België op 20 oktober 2020 en diende op 4 november 2020 een verzoek om internationale bescherming in. Ze was dus op dat moment zestien jaar oud. Voorts blijkt dat de commissaris-generaal haar vertrek uit Afghanistan eind 2018 niet betwist. Aldus heeft de verzoekende partij in ieder geval Afghanistan verlaten op veertienjarige of vijftienjarige leeftijd en heeft dus al reeds vier à vijf jaar Afghanistan verlaten. Verder wordt ook niet betwist dat ze afkomstig is van het dorp Karez Kabir, district Behsud in de provincie Nangarhar.

De verzoekende partij was dus voor haar vertrek uit Afghanistan op veertienjarige of vijftienjarige leeftijd al deels gevormd naar de Afghaanse gebruiken en gewoonten. Ze heeft echter een belangrijk deel van haar puberteit, die essentieel zijn in het vormen van een wereldbeeld en het aannemen van waarden en normen, in Europa en België doorgebracht.

Uit haar verklaringen, de stukken van het rechtsplegingsdossier en haar verklaringen ter terechtzitting, die zij deels in het Nederlands aflegt, blijkt onder meer dat de verzoekende partij de Nederlandse taal leert, deelneemt aan het maatschappelijk leven in België en dat de verzoekende partij zich openstelt voor de Belgische en westerse cultuur. Zo heeft ze eveneens verschillende cursussen gevolgd zoals de cursus maatschappelijke integratie en het programma Mind-Spring Junior. Hier leerde ze omgaan met verandering, stress en culturele verschillen en gewoonten. Uit het rechtsplegingsdossier blijkt eveneens dat de verzoekende partij actief is op de arbeidsmarkt. Ze deed immers al studentenjobs bij V. en is op heden actief als interim medewerker. Bovenstaande elementen worden tevens bevestigd door de verklaringen van verschillende personen. Zo stelt J.A., haar leerkracht Nederlands, dat de verzoekende partij hard heeft gewerkt om Nederlands te leren, een aanleg heeft voor techniek en haar opleiding combineerde met het uitvoeren van een studentenjob. Uit de brieven van haar werkgevers blijkt dat de verzoekende partij zeer gedreven en gemotiveerd is, goed Nederlands praat en telkens conversaties in het Nederlands aangaat met *teamleaders* en collega's om haar Nederlands te verbeteren. Ook worden haar verklaringen bevestigd door haar voormalige voogd. Deze stelt dat ze haar uiterste best heeft gedaan om zich te integreren in België en hier een bestaan op te bouwen, steeds plichtsbewust naar de les ging, vlot Nederlands leerde, vanaf het mogelijk was op zoek ging naar een vakantiejob en in de vakanties bovenvermelde cursussen volgde.

Uit het geheel van haar verklaringen en de voorliggende documenten blijkt dat de verzoekende partij onderwijs volgt, maar ook werk heeft en als adolescent al die tijd is ondergedompeld in de Belgische samenleving en noodzakelijkerwijze met westerse waarden en opvattingen werd geconfronteerd. Zo hieruit als dusdanig niet noodzakelijk blijkt dat de verzoekende partij zich daadwerkelijk westerse waarden en normen heeft eigen gemaakt in die mate dat deze fundamenteel zijn voor haar identiteit of morele integriteit, kan wel redelijkerwijze aangenomen worden dat haar actieve deelname aan de Belgische samenleving via onderwijs, werk en het zich eigen maken van één van de landstalen, een impact heeft op haar ontwikkeling als jonge adolescent en de manier waarop zij zich gedraagt, wat het risico dat zij in geval van terugkeer naar haar regio van herkomst, een dorp in de provincie Nangarhar, zal worden gepercipieerd als aangetast door de westerse waarden en normen in belangrijke mate verhoogt. Tevens is het niet onwaarschijnlijk dat de verzoekende partij grote moeilijkheden zal ondervinden om zich te conformeren aan de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban na hun machtsovername in augustus 2021, te meer deze niet meer volledig de Afghaanse gebruiken, waarden en normen weerspiegelen waarin zij is opgegroeid, doch aanzienlijk werden verstrengd door de taliban, de huidige *de-facto*-overheid, over het ganse Afghaanse grondgebied.

Alles in acht genomen blijkt dat er in hoofde van de verzoekende partij een aantal individuele risicobepalende omstandigheden aanwezig zijn die cumulatief moeten worden bekeken in het licht van de algemene landeninformatie. Gelet op het geheel van elementen die betrekking hebben op haar specifieke en individuele omstandigheden, is de Raad van oordeel dat de verzoekende partij aannemelijk maakt dat zij, in geval van terugkeer naar haar regio van herkomst in de negatieve aandacht van talibanleden en -aanhangers riskeert te komen en er een redelijke mate van waarschijnlijkheid bestaat dat zij als verwesterd zal gepercipieerd worden.

In het bijzonder dragen de volgende factoren, eigen aan de verzoekende partij, daartoe bij: (i) het feit dat de verzoekende partij reeds op jonge leeftijd haar regio van herkomst in Afghanistan verlaten heeft en naar Europa is gekomen, (ii) het gegeven dat zij sinds haar zestien jaar in België verblijft, er als niet-begeleide minderjarige is aangekomen en hier dus een belangrijk deel van haar vormende jaren heeft doorgebracht, (iii) zij actief deelneemt aan de Belgische samenleving (iv) het risico dat zij onder de aandacht van de taliban kan komen, hetzij op doorreis of bij een terugkeer naar haar lokale gemeenschap aangezien zij als jonge adolescent lang genoeg uit het land is geweest om minstens als 'verwesterd beschouwd te worden' en er ook redelijkerwijze kan worden aangenomen dat zij niet meer voldoende vertrouwd is met de plaatselijke gebruiken en normen.

Verder wordt door de commissaris-generaal niet betwist dat de verzoekende partij afkomstig is van het dorp Karez Kabir, district Behsud gelegen in de provincie Nangarhar. Uit de landeninformatie die door beide partijen worden bijgebracht, blijkt dat er verschillende groeperingen actief zijn in de provincie Nangarhar, zoals de taliban en ISKP. Uit de beschikbare landeninformatie in het rechtsplegingsdossier

blijkt dat de provincie Nangarhar de vierde meest door geweld getroffen provincie is in Afghanistan van alle 34 provincies, voornamelijk in het kader van de strijd tussen de taliban en ISKP (COI Focus Afghanistan. Veiligheidsincidenten).

Haar jonge leeftijd maakt dat de verzoekende partij erg beïnvloedbaar is en dat zij zich, gelet op haar traject in België tot nu toe en de blootstelling aan de Belgische samenleving via onder meer haar opleiding, haar studentenjobs en haar verblijf, (onbewust) 'westerse' gedragingen en kenmerken eigen heeft gemaakt. Er kan worden aangenomen dat zij deze, gelet op haar jonge leeftijd, niet steeds zal kunnen verbergen of zich zelfs niet bewust zal zijn dat zij deze moet verbergen wanneer zij bij terugkeer naar haar regio van herkomst in Afghanistan opnieuw plaatselijke gebruiken en normen in acht moet nemen die inmiddels onder het taliban-regime aanzienlijk werden verstrengd. Dit is des te meer het geval gezien de verzoekende partij, gelet op haar leeftijd, met westerse normen en waarden in contact is gekomen tijdens een cruciale fase in haar ontwikkeling als jongere. Dit brengt het risico met zich dat zij onder de aandacht van de taliban kan komen, hetzij op doorreis of bij een terugkeer naar haar lokale gemeenschap. Er moet bovendien rekening worden gehouden met de strenge sociaal-religieuze richtlijnen die door de taliban-autoriteiten heden zijn uitgevaardigd, zoals blijkt uit de zeer uitgebreide, gedetailleerde en gedocumenteerde beschikbare landeninformatie die reeds hoger werd besproken.

Bij de beoordeling van de vrees van de verzoekende partij moet rekening worden gehouden met de huidige context van de strenge sociaal-religieuze richtlijnen die door de taliban zijn uitgevaardigd alsook de informatie dat personen die worden beschouwd als 'verwesterd' het risico lopen om te worden blootgesteld aan vervolging waarbij de perceptie leeft dat Afghaanse terugkeerders waarden en uiterlijkheden hebben aangenomen die worden geassocieerd met Westerse landen, zoals blijkt uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier. Het is niet mogelijk om met een redelijke mate van waarschijnlijkheid het concrete lot te voorspellen van een persoon met het profiel van de verzoekende partij die onder de aandacht van de taliban komt omwille van een toegedichte verwestering. Echter, de door beide partijen bijgebrachte landeninformatie wijst op "*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*", waaronder openbare geseling en afranseling van personen die ervan worden beticht zich niet te hebben gehouden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen.

Gelet op het geheel van alle elementen met betrekking tot haar concrete en specifieke, persoonlijke situatie, is de Raad van oordeel dat de verzoekende partij aannemelijk maakt dat de kans reëel is dat zij bij een terugkeer naar haar regio en dorp van herkomst zal opvallen en in de negatieve aandacht van leden en aanhangers van de taliban zal komen te staan.

Rekening houdend met het geheel van wat voorafgaat en gelet op het profiel van de verzoekende partij, de verschillende stukken die werden voorgelegd en de voorhanden zijnde landeninformatie, is de Raad van oordeel dat in hoofde van de verzoekende partij een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen omwille van een (toegedichte) politieke overtuiging in geval van terugkeer naar haar land van herkomst in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en dat er voor haar in haar land van herkomst geen redelijke bescherming en geen intern vestigingsalternatief voorhanden zijn aangezien *in casu* de taliban de actor van vervolging zijn en het hele Afghaanse grondgebied in handen hebben. Daarenboven, indien de verzoekende partij door personen uit haar lokale gemeenschap van verwestering beschuldigd wordt, dan kunnen de *de-facto*-talibanautoriteiten evenmin worden beschouwd als een actor van bescherming. Het gebrek aan het recht op een eerlijk proces en de aard van de bestraffingen binnen het justitiemechanisme van de taliban zorgen ervoor dat dit niet kan worden beschouwd als een legitieme vorm van bescherming. Gezien de taliban geen actor van bescherming zijn, dringt de vraag naar een intern vestigingsalternatief zich niet verder op.

5.4. De Raad stelt dan ook vast dat in hoofde van de verzoekende partij in geval van terugkeer naar haar land van herkomst een gegronde vrees voor vervolging omwille van een (toegedichte) politieke of godsdienstige overtuiging kan worden aangenomen in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en dat er voor haar in haar land van herkomst geen redelijke bescherming voorhanden is. In acht genomen wat voorafgaat, wordt de verzoekende partij als vluchteling erkend in de zin van voormeld wetsartikel.

5.5. Voorgaande vaststellingen volstaan om de overige in het verzoekschrift aangevoerde middelen en grieven, alsook de argumentatie van de verwerende partij ter terechtzitting, niet verder te onderzoeken en te bespreken.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij toegekend.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf juli tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. M. RYCKASEYS,

kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

de voorzitter,

M. DENYS

M. RYCKASEYS